

AMANDA PROWSE

Eenzame kerst

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

Megan werd wakker van de enthousiast schreeuwende kinderstem op de overloop. Het was Kirsty, de dochter van het pleeggezin waar Megan bij woonde.

Vandaag was het een speciale, feestelijke dag, het was Kerstmis.

‘Ik heb een boomhut van *Sylvanian Families* gekregen! Hij is echt supergaaf! Hartelijk bedankt, pap en mam!’ riep Kirsty. Haar stem klonk een octaaf hoger van opwinding.

Megan trok haar dekbed op tot onder haar kin en slikte. Ze wist niet zeker of ze geacht werd op te staan, of juist niet. Zo voelde ze zich elke ochtend in Tall Trees Avenue. Soms stond ze vroeg op, trok haar schooluniform aan en glipte weer terug onder het dekbed, om te wachten tot Pam, Kirsty’s moeder, op de deur klopte en haar vroeg naar beneden te komen om in de keuken haar cornflakes op te eten.

Wat behoorde ze op kerstochtend te doen? Stilletjes in haar kamer blijven en zo min mogelijk geluid maken, of moest ze zich bij de familie voegen? Megan wist dat kerstochtend heel belangrijk was en, ondanks het feit dat ze pas zeven was, was ze slim genoeg om te be-

grijpen dat als de familie Bartram zonder haar cadeautjes ging openmaken, ze waarschijnlijk een poosje onder elkaar wilden zijn.

Ze rolde op haar zij, legde haar wang op haar kussen en probeerde zich voor te stellen wat haar moeder op dit moment deed. Dan dacht ze aan haar broers en zusjes: Janey, Mel, Jason en Robbie. Ze knipperde met haar ogen. Haar hart klopte heel snel in haar ribbenkast, als een vogeltje, gevangen in een kooi. Zo stelde ze het zich altijd voor. Ze klopte op haar borst en fluisterde: ‘ Sssijjt ...’ alsof het een levend ding was dat ze zou kunnen kalmeren.

Er werd op haar kamerdeur geklopt en Megan ging rechtop zitten. Pam kwam binnen. Ze had een trui aan met poolhonden op de voorkant. Megan had verwacht dat Pam vandaag een mooie jurk aan zou trekken, misschien zo’n rode met lovertjes die een mevrouw op de tv pas aan had gehad. Meg was een beetje teleurgesteld omdat ze vond dat Pam er niet zo mooi uitzag in die trui met de poolhonden. De honden hadden bolle ogen die wiebelden bij elke beweging van Pam.

‘Goeiemorgen, Megan. Ik geloof dat de kerstman vannacht hier is geweest. Er ligt een stapeltje cadeautjes met jouw naam erop

onder de kerstboom.'

Megan voelde ineens vlinders in haar buik van opwinding. Pam liep naar het raam, trok de gordijnen open en schoof het raam een stukje omhoog om de wind even door de kamer te laten waaien. Elke keer als Pam dit kleine ritueel uitvoerde, vroeg Megan zich af of het stonk in de kamer. Ze was nu drie maanden bij de Bartrams, maar ze wist nog steeds niet of ze het leuk vonden dat ze er was.

Plotseling vloog de deur open en Kirsty stormde binnen. 'Kom op, Megan! Het is Kerstmis!' Ze pakte Megan lachend bij haar hand en trok haar uit de warmte van het bed.

Megan begreep dat er vandaag een tijdelijke wapenstilstand zou zijn. Er werd niet geknepen, niet aan haar haar getrokken en er werden geen chips van haar gepikt als de grote mensen niet in de kamer waren.

Ze zat in haar nachtopon op de gebloemde mat en trok langzaam het papier van haar cadeautjes: een paar nieuwe witte sokken, een opgevuld eenhoorntje van roze stof met donzige manen en grote ogen, en een soort ganzenbordspel. Ze straalde. Leuke cadeautjes!

Twee uur later zat Megan op de bank in een lange jurk die Kirsty had gedragen als bruids-

meisje voor een tante. Ze streek met haar hand over de lagen lila tule die tot op haar enkels hingen. Ze voelde zich een prinses. De heerlijkste geuren kwamen uit de keuken van gebraden kalkoen, gepofte aardappels, brandy boter en de lekkere lucht van de traditionele kerstpudding. Megan kreeg het water in haar mond, hoewel ze wist dat ze niets van het kerstdiner zou krijgen.

Kirsty's vader, Len, pakte zijn autosleutels en Megan begon te trillen van de zenuwen. Toen niemand van de anderen haar kon zien, legde ze haar kleine hand op haar borst en fluisterde: 'Sssjjt.'

'Ga je mee, bloem?' Len zwaaide met zijn autosleutels in haar richting.

Megan vond Len heel aardig. Ze vond het ook leuk om *Bloem* genoemd te worden.

Ze ritste haar donkerblauwe schooljas dicht over haar lange jurk en zwaaide ten afscheid naar de anderen die bij de kerstboom zaten. Ze kreeg een kleur van schuldgevoel. Ze wist dat ze blij moest zijn, omdat ze naar *haar* familie ging, maar ze wilde eigenlijk liever tussen vreemden blijven en echte kalkoen eten met saus, en daarna kerstpudding met brandy boter en elkaar raadsels opgeven.

‘Neem deze mee!’ Kirsty verbrak de zegel van het het blik Quality Street dat de hele week zo verleidelijk onder de boom had gestaan en legde vier lekkernijen in Megans handpalm. Het waren twee gouden ringen, een groene driehoek en de vierde was een oranje bonbon.

‘Dank je,’ fluisterde Megan, terwijl ze de snoepjes in haar jaszak stopte.

Len was een man van weinig woorden. Hij wilde niet dat Megan zich nog nerveuzer ging voelen tijdens de autorit van een halfuur, en door de gemakkelijke stilte ontspande het meisje zich een beetje.

Toen Megan door de voordeur van haar moeders flat binnenstapte, werd er gelachen. ‘Wat heb jij in hemelsnaam aangetrokken?’ vroeg haar moeder, leunend tegen de sponning van de keukendeur. Ze had een sigaret tussen twee vingers waarvan de nagels felrood waren gelakt en bracht die naar haar mond om een trek te nemen. Ze had een fleece trui aan en een spijkerbroek ondanks dat het eerste kerstdag was.

‘Ik mocht hem lenen van Kirsty.’ Megan pakte met twee handen de wijde rok bij elkaar, spreidde haar armen en liet hem weer los. Ze was opeens misselijk, alsof ze iets doms had gedaan.

Haar moeder schudde haar hoofd en kneep haar ogen dicht tegen de gele rook die ze uitblies. 'Iedereen is in de zitkamer, voor. Ze knikte met haar hoofd naar het geluid van de tv en liep de keuken in.

Megan trok de rits van haar jas los en liep achter haar aan. Haar moeder stond bij de gootsteen. Een man die Megan nooit eerder had gezien, stond naast haar. Hij had alleen een onderhemd aan en Megan zag een tattoo van een grote, lelijke hond op een van zijn biceps. Megan staarde ernaar tot de man zijn arm boog en een blaffend geluid maakte, waardoor het leek of de hond in haar richting sprong. Megan hield haar adem in en slikte. Ze merkte dat haar moeder en de man geen van tweeën schoenen of sokken aanhadden en dat hun haar in de war zat alsof ze nog maar net op waren.

'Ik heb een cadeautje voor je,' fluisterde ze terwijl ze een stap naar voren deed.

Haar moeder draaide zich om en pakte de roze eenhoorn in haar handen. 'Oh.' Ze keek naar de man met het rommelige haar en zond hem een scheve glimlach. 'Dit heb ik altijd willen hebben. Bedankt, Meggy.' Ze boog zich voorover en drukte een kus op het hoofd van haar dochter.

Megan rook de lucht van sigaretten en nog iets anders wat ze niet kon thuisbrengen, maar waarvan haar maag zich omdraaide.

‘En ik heb nog iets voor je.’ Ze deed haar hand open en legde de vier lekkernijen op het plakkerige aanrecht, waar ze lagen te glanzen als feestelijk ingepakte juwelen.

‘O, mijn lievelingssnoep!’ De man dook naar voren en pakte een van de gouden ringen in zijn grote handen. Megan wenste op hetzelfde moment dat ze die gouden ringen voor zichzelf had bewaard. Ze waren niet voor hem bedoeld.

Ze liep door de gang naar de voorkamer. Ze bleef staan in de deuropening, keek rond in de kamer die eruit zag als op elke andere dag. Geen kerstboom, geen versieringen, geen cadeautjes. Haar broers, zusjes en neven en nichtjes hingen onderuitgezakt tegen de gevlekte kussens op de bank en op de vettig geworden armleuningen. Ze aten chips en keken naar de grote tv waarop op dat moment reclame werd gemaakt voor saus. Een glimlachende moeder met een schort voor, droeg dampende borden met door haar bereid eten naar een tafel die gedekt was met een schoon wit tafellaken. Een vader met een stropdas zat aan het hoofd van de tafel te stralen naar zijn mooie kinderen.

Megan keek rond in hun kamer met de gordijnen die eigenlijk te klein en te kort waren voor de ramen en die dichtgehouden werden met wasknijpers en naar de roestige gaskachel die warmte verspreidde. Het was een hele wereld verwijderd van Tall Trees Avenue.

‘Krijg nou wat! Daar hebben we Assepoester!’ piepte Jason, terwijl hij knipoogde naar zijn zusje.

‘Hij is niet van mij,’ fluisterde Megan verlegen. Ze voelde zich opeens geen prinses meer.

Ze ging op de grond zitten naast Mel en keek naar het laatste uur van *Who framed Roger Rabbit*. Ze vroeg zich af hoe lang het nog zou duren voordat Len haar weer kwam halen.

‘Had je moeder een cadeautje voor je?’ vroeg Len terloops terwijl ze haar gordel vastklikte.

Ze had een heleboel cadeautjes voor me, teveel om mee te nemen. Daarom heb ik ze thuis gelaten.’ Megan voelde dat haar wangen vuurrood waren toen de leugen uit haar mond glipte.

‘Waarschijnlijk beter.’ Len gaf haar een knipoog.

Terug in Tall Trees Avenue, hing Megan haar jas aan de kapstok en liep de kamer binnen. Op tafel glinsterde nog steeds het klatergoud

en de kaarsen brandden. Uit de speakers klonken kerstliedjes. Megan deed haar ogen dicht en beloofde zichzelf dat als ze groot was, ze wilde lijken op de vrouw met de kerstsaus uit de commercial. Ze zou een heerlijk kerstdiner klaarmaken voor haar gezin en de dampende borden op tafel zetten op een schoon, wit tafellaken. Ze zou voor iedereen de cadeautjes kopen die ze altijd al hadden willen hebben en na de kerstlunch zouden ze elkaar raadsels opgeven en elkaar lachend het blik van Quality Street doorgeven.

Ze ging bij de kerstboom zitten in de kamer en spreidde haar prinsessenjurk om zich heen uit op de grond. Ze voelde zich blij en treurig tegelijk. Ze was blij, omdat ze hier kon kijken naar de twinkkelende lichtjes in de boom en met haar handen voorzichtig de glanzende kerstballen mocht aanraken. Treurig was ze, omdat haar moeder, Janey, Mel, Jason en Robbie niet één kerstbal in huis hadden. Helemaal niets.